

мемъ една праздна винена чаша и една дълбока паница, пълна съ вода; да пустнемъ полека чаша-та съ уста-та на долу у вода-та въ паница-та, ште видимъ, че вода-та ште напълни само единъ малтъкъ дѣлъ отъ чаша-та, а по-нататъкъ не отива, ако и да пустнемъ всичка-та чаша у вода-та. А какво нѣшто бърка да не може да влѣзе вода-та въ чаша-та? Въ чаша-та не е имало друго нѣшто, а въздухъ; ште рече, въздухъ-тъ е *тѣло*, което захвашга своето опрѣдѣлено мѣсто въ чаша-та и не устпя това мѣсто на вода-та. Кога спуштаме чаша-та у вода-та, усѣштаме, че се упира. Нѣ чаша-та не се упира, а въздухъ-тъ, който е въ чаша-та; да наведемъ чаша-та ште видимъ, че ште се спустне сама и ште потъне. Това става, заштото въздухъ-тъ е излѣзълъ отъ чаша-та, и ми дори го видимъ и чуемъ, кога излиза отъ вода-та на голѣми мѣхури, които, като стигнатъ на поврѣхнина-та, пукать се съ гласъ.

Да пуснемъ чаша-та напрѣки въ паница-та съ вода-та, така, каквото да се напълни цѣла съ вода, и послѣ да я обърнемъ у вода-та съ уста-та надолу, па да я истеглимъ изъ вода-та, нѣ така, каквото крайшта-та на уста-та да си сж у вода-та; ште истеглимъ надъ вода-та чаша-та, заедно съ вода-та, която е въ нея. А зашто вода-та остава въ чаша-та и не пада надолу? Заштото въздухъ-тъ съ тежнина-та си налѣга поврѣхнина-та на вода-та въ паница-та и вода-та отива въ чаша-та, дѣто нѣма въздухъ, заштото вода-та го е испхдила оттамъ. Земѣте една цѣвъ, турѣте единий край у вода-та, а отъ другий край ѝ исмучѣте въздухъ-тъ, и ште видите, че за-въ-часъ цѣвъ-та се е напълнила съ вода. Какво нѣшто е накарало вода-та да излѣзе въ цѣвъ-та.